

Tot Vezelay volg ik nog steeds de GR 654. Dit pad is mooi maar het is steeds dalen en klimmen wat het de pelgrim zeker niet gemakkelijk maakt.

Ik bevind me nu in de vallei van de Cure. De Cure ontspringt in het natuurpark De Morvan op een hoogte van 725 meter en mondt uit in de Yonne in de buurt van Cravant. De Cure heeft een lengte van 112 km.

Vezelay komt in zicht. Zijn grote kathedraal steekt hoog uit boven de rest van het stadje. Als er geen bron in de buurt is plaatst men een kraantje voor de dorstige pelgrims.

In de buurt van Vezelay kom ik een schuilhutje tegen dat volledig uit los op elkaar gestapelde stenen is opgebouwd. Er komt geen houten, metalen of enige andere vorm van constructie te pas aan dit bouwwerk.

De kathedraal van Vézelay is als kerk gewijd aan Sint-Jacobus in 1079. In 1762 werd ze uitgebreid herbouwd tot de huidige kathedraal. Momenteel is de kathedraal werelderfgoed van Unesco.

In Vezelay bevindt er zich een onthaalhuis voor pelgrims van de Vrienden en Pelgrims van Sint-Jacob van de weg van Vezelay. Je kan er terecht voor allerlei informatie, voor een slaapplaats en uiteraard voor een pelgrimsstempel.

Ik breng een bezoek aan de kathedraal. Er is juist een gebedsdienst. Vooraan in de kathedraal staan links de paters en rechts van hen de zusters met kap. Hun gezangen gaan door merg en been.

Achter de kathedraal heb je prachtige vergezichten over de omgeving van Veselay. Veselay was het vertrekpunt voor vroegere pelgrims. Dit vertrekpunt stond beschreven in een gids die geschreven werd door een zekere Aimery Picaud die er gewoond heeft van 1135 tot 1140.

Ik bezoek er het atelier van een plaatselijke schilder. Ik vertel hem dat ik eveneens schilder. We raken wat aan de praat en plotseling haalt hij zijn gitaar te voorschijn en speelt en zingt hij voor mij een zelf gecomponeerd liedje. En net zoals het gezang in de kathedraal komen de haren op mijn armen recht van ontroering.

Ik overnacht in Centre Sainte Madeleine. Op deze plaats wordt onderdak verschaft aan pelgrims en dit reeds sedert de middeleeuwen. Aanvankelijk werden de pelgrims ondergebracht in oude wijnkelders. In 1844 stichtten de Zusters van de Voorzienigheid bovenop de kelders een school. De kelders bleven onderdak verschaffen aan de pelgrims.

Er logeren ook nog drie pelgrims die met de fiets in Vlaanderen vertrokken zijn. Links is Patrick uit Edegem. Hij kent mijn vroegere stapmaat Staf Van Gorp die eveneens in Edegem woont. In het midden zit Sven uit Halle. Sven runt een houthandel en zijn echtgenote heeft een bakkerij. Rechts, de man met de baard, is Jozef eveneens woonachtig in Halle. Jozef is een gepensioneerde carrossier. Ze leggen per dag 100 à 160 km af met de fiets.

Maandag 19 mei 2014

- Van : Vezelay 300 m
- Naar : Varzy 240 m
- Afstand : 42 km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 10 uur

Ik werp nog een laatste blik op Vezelay. Tussen 1942 en 1944 werden de kelders onder de school van het Centre Sainte Madeleine gebruikt om joodse kinderen te verbergen. Zuster Leocadia werd erkend als een 'Rechtvaardige onder de Volkeren' door de staat Israël omdat ze risico's genomen heeft om hulp te bieden aan vervolgte joden tijdens de bezetting. De school zelf werd gesloten in 1957.

Even iets over de eigenlijke pelgrimsweg. St-Jacob was een van de apostelen van Jezus, beter bekend als de apostel Jacobus. Hij zou gestorven zijn in het jaar 44 van onze jaartelling. Zijn lichaam zou op een schip gelegd zijn dat dan op zijn beurt aangespoeld is in Noord-Spanje. Zijn lichaam werd tenslotte begraven op een 25ste juli, dat is nu de feestdag van deze heilige. Pas in de 9de eeuw werd zijn graf ontdekt en er werd een basiliek gebouwd op de plaats van zijn graf.

Even iets over de sint-jakobsschelp. Vroeger had deze schelp een geheel andere naam. Pelgrims spraken onderling af om een schelp te dragen op een zichtbare plaats zodat pelgrims elkaar zouden herkennen.

Hoe groter de schelp hoe beter de pelgrims zich van ver lieten herkennen. Een bijkomend voordeel van het dragen van de schelp was dat struikrovers al vlug pelgrims met rust lieten want pelgrims hadden toch niets waardevols bij zich.

Uiteindelijk werd er dan algemeen gekozen voor de huidige sint-jakobsschelp omdat dit een grote en robuuste schelp is en in vele zeeën terug te vinden is.

Ook de olieraffinaderij Shell gebruikt deze schelp, sedert 1900, als embleem. Voorheen was hun embleem een mosselschelp.

Al vanaf de achtste eeuw na Christus gaan pelgrims op weg naar Santiago de Compostela, een bedevaartsoord gelegen in het noordwesten van Spanje. Spijts een wisselend succes doorheen de eeuwen is de praktijk nooit helemaal verdwenen. De pelgrimage heeft altijd een aantrekkingskracht op mensen uitgeoefend. Vorig jaar zijn er 192.488 pelgrims aangekomen in Santiago de Compostela of een gemiddelde van 527 pelgrims per dag.

Op een bepaald ogenblik zie ik overal zwaailichten. Blijkt er een konvooi van uitzonderlijk vervoer op de baan te zijn. Ik denk nog bij mezelf, amai die heeft een lange.....

Even verderop staat de vrachtwagen stil. Het geheel is losgekomen en blokkeert nu de hele weg. 'k Heb het altijd geweten: met een lange niets dan ambras.....

Ik overnacht in de refuge van de Vrienden van de weg van Vezelay in Varzy. De refuge bevindt zich tevens op de camping. Ik zie op de camping een tentje staan, dit blijkt achteraf van de Nederlander Gerard te zijn.

Dinsdag 20 mei 2014

- Van : Varzy 240 m
- Naar : Arbourse 265 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

Het oude kasteel van de bisschoppen van Auxerre uit de 15de eeuw. De washuisjes zijn uit de 18de eeuw.

Chapelle Saint-Lazare. Van de 10de tot de 15de eeuw kon men, dankzij deze belangrijke leprozerie, de melaatsen van Varzy isoleren. Ze leefden in eenvoudige houten gebouwen, in de buurt van een bron en werden verzorgd door kloosterlingen.

De kapel werd gebouwd even na 1200 en werd toegewijd aan Saint-Lazare, en na tijden van voor- en tegenspoed werd de kapel tussen 1978 en 1982 gerestaureerd door de Vrienden van het oude Varzy.

Op weg naar Arbose, mijn eindpunt van deze dag, kom ik een dame tegen die haar hond aan het uitlaten is. Ze vraagt of ik soms in de refuge de nacht wil doorbrengen. Blijkt deze dame de verantwoordelijke te zijn van de refuge. Ze heeft de sleutel bij en overhandigt hem mij.